

MED SKÄRGÅRDSBÅT OCH FLAKMOPPE

En sensommardag 2012

Vad vore livet utan angenäma överraskningar? Man får ta dem i flykten och tacka ja annars far de sin kos lätt förbi näsan!

Efter en för alla mycket tråkig vådersommar 2012 med regn, blåst och rusk och allmänt dåligt semesterväder kom en lyckodag i mitten av augusti.

Mina närmaste, inklusive mig själv, hade inbjudits att besöka en god väns sommarparadis på Runmarö - en ö och stamort på jorden jag tidigare aldrig besökt. Solen hade vänt andra sidan till den här dagen och värmdes från en klarblå himmel från tidiga morgonen till sena kvällen. Inte den minsta lilla vindpust krusade vågorna under den korta båtfärden ut till ön.

Jag frapperades av att så många glada och förväntansfulla människor med överfulla kassar och dragväskor trängdes med oss ombord för att få komma ut till sitt älskade sommarparadis.

Efter lunchen några timmar senare då jag fått tillfälle att "göra ön på promenad" förstod jag dem fuller väl. Det var en ny upplevelse.

Den första upplevelsen kom redan när vi lämnade båten och stigit i land. Öns allmänna transportmedel var tydligen de förr så vanliga flakmopparna som jag inte sett skymten av på år och dag. Här verkade det vara var mans egendom.

Till min ära och bekvämlighet för att slippa gå kilometern upp till den högt belägna stugan hade en flakmoppe försetts med en skön korgstol och i den blev jag kungligt transporterad mellan de gamla fiskarstugorna under allmänt jubel och fotografering. En så-

dan Eriksgata har jag tidigare aldrig fått uppleva under mitt snart 93-åriga liv. Fråga om jag kände mig hedrad?

Underbart god mat och stor trevnad i goda och livsbejakande vänners sällskap var därtill extra grädde på moset.

Den därpå följande långa promenaden bland gamla fiskarstugor och sjöbodar i den hundraåriga miljön blev en nostalgikick och vandring i gammal kulturhistoria.

Varje båthus och sjöbod som ännu kunde "stå på egna ben" var till nöds utnyttjade av moderna människors förnöjelse och enkla sommarparadis. En del stugor var bebodda i ursprungligt och varmsamt upprustat skick och många var nyuppförda i gammal ur-

sprunglig stil och hedersamt bevarade för eftervärlden.

Tankarna på de stora kontrasterna på livet och livsbetingelserna då och nu kunde inte hållas tillbaka. Vi kom åkande med bil, maskinstarka stora båtar och bitvis på en liten flakmoppe när urbefolkningen förr i tiden fick ro sina båtar med handkraft och segel i alla väder för sitt levebröd. De fick kanske sälja sin strömning för 25 öre kannan eller för 40 öre kastet och leva på detta med kanske en ko i bagaget om torvan räckte till. Nu är torvan värd fyrsiffriga tal och mycket vill ha mer. Jag tror faktiskt att många av dagens öbor alla kategorier tänker mer på sitt eget välbefinnande bakom alla sekelgamla häckar kring tomterna än de tänker på den dagliga möda som var deras företrädares lott. Men även detta har blivit utvecklingens och den moderna människans sätt att umgås med livet, mammon och tiden. Lycka till!

I skrivande stund har vädret återgått till det väl invanda igen!

© Göte Ingelman 2012.

Bildmakare: Bo Hansson